

θέρας ἀκρατήτου φαντασίας, ἐνῶ ἡ σύζυγος εἰρ-
πεν ὡς σκώληξ ἐπὶ τῆς ἰλύος τῆς γῆς. Κατ' ἀ-
τυχίαν τῆς εὐφυΐας, δὲν τὴν ἐνοουοῦσιν οἱ πλείστοι,
οἱ δὲ ποταποὶ τὴν χλευάζουσιν ἀδυνατοῦντες νὰ
φθάσωσι μέχρι τῆς πτήσεώς της.

Ὁ Βύρων διεζεύχθη τὴν σύζυγον, ἀνεχώρησε
πάλιν, εἶδε τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Ἰταλίαν. Ἐδῶ ἔγρα-
ψε τὸν Μαρίνον Φαλιέρον καὶ τοὺς Δύο Φοσκάρεϊς,
τὴν Προφητείαν τοῦ Δάντου καὶ τοῦ Τάσσου τὰ
Παράπονα.

Πόσον ἔπειτα τὸν ἠγαπήσαμεν ἡμεῖς, πόσον
τὸν ἐθρηνήσαμεν καὶ τὸν θρηνοῦμεν — τοῦδέποτε θέ-
λομεν παύει θρηνοῦντες τὸν γειναῖον — ὅλος ὁ
κόσμος τὸ γνωρίζει, τὸ γνωρίζουσι καὶ οἱ συμπο-
λιταὶ αὐτοῦ, ἂν καὶ διαφέρωσι σήμερον, ἐναντία
τοῦ μεγάλου ποιητοῦ φρονοῦντες καὶ πράττοντες.

Ἀπέστη εἰς Κύριον τὸ 1824, ἔτος ἐνδοξον ἀλλὰ
λυπηρὸν. Ἄτυχῆς Ἑλλάς, ἦτο ὁ τελευταῖος στε-
ναγμὸς τοῦ γενναίου εὐεργέτου μας.

Ὡ καὶ ἂν ἔζη σήμερον!

Z.

ΤΟ ΔΥΤΙΚΟΝ ΑΓΙΑΣΜΑ.

Εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν δυτικῶν, ὑπάρχει ἐν Λε-
κάνῃ μαρμαρινὴ ὕδωρ ἁγιασθὲν ἀπὸ τοὺς Φλάρους,
ὅπου οἱ πιστοὶ βρέχουσι δύο δακτύλους, καὶ ποιου-
σι τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὅταν εἰσερχῶνται καὶ
ὅταν ἀναχωρῶσιν.

Ἡ ὥραία τῆς δύσεως κόρη ἀναγκαιῶς σταματᾷ
εἰς τὴν λεκάνην ὀλίγας στιγμὰς, αἷτινες πολλὰ

καὶ εἶναι πολύτιμοι εἰς τὸν ἐραστὴν, ὅταν οὗτος
ἀδυνατῇ νὰ ἀποστείλῃ τὸ ἐν ἀγρυπνίαις καὶ στε-
ναγμοῖς ἠτοιμασμένον γραμματίον.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΠΑΛΑΤΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΤΩΝ ΚΑΙΣΑΡΩΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

Τὸ Παλάτιον ὄρος, ὃν ἐν τῶν ἐπτὰ λόφων τῆς
Ῥώμης, φημιζεται περισσώτερον αὐτῶν, διότι πέ-
ριξ αὐτοῦ ὁ Ῥωμύλος ἐθεμελίωσε τὴν πόλιν. Ἔχει
σχῆμα σχεδὸν τετράγωνον, καὶ περιστοιχίζεται
ὑπὸ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐξ
λόφων. Ὅροι δὲ αὐτοῦ εἰσὶν τανῦν ἡ Παναγία ἡ
Σώζουσα, ἡ ἁγία Ἀναστασία, ἡ ἐσχατιὰ τοῦ Με-
γίστου Κίρκου καὶ ἡ Ἄψις τοῦ Μεγάλου Κωνσταν-
τίνου. Ὀνομάσθη Παλάτιον (α) ἐκ τῆς ὀμωνύμου
πόλεως ἢ ὁ Εὐάνδρος (β) ἠγειρεν ἐπ' αὐτοῦ εἰς
μνήμην τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως, Παλάτιον λε-
γομένης ἐξ οὗ κατήγετο. Τὸ Παλάτιον ἀνέκα-
θεν ὃν ἔδρα τῆς Ῥώμης, κατέστη τὸ κέντρον αὐ-
τῆς καὶ ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων, διότι ἐπ' αὐτοῦ
εἶχον οὗτοι τὴν οἰκίαν, ἣτις ἐλέγετο Ἀνάκτορον
τῶν Καيسάρων.

Ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου θεμε-
λιώσεως τῆς πόλεως Ῥώμης περὶ τὸ Παλάτιον
ὄρος, ἄχρι τοῦ τέλους τῆς δημοκρατίας, ἠγέρθη-
σαν ἐπ' αὐτοῦ διάφοροι ναοὶ καὶ πολλαὶ οἰκίαι,
ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφῶν ἀναφερόμεναι. Ἐπὶ
τοῦ ὄρους τούτου ὁ Ῥωμύλος εἶχε τὴν ἑαυτοῦ
οἰκίαν, καὶ ἴσως ἦν ἡ τοῦ Φαυστόλου, ἐν ᾗ ὅτε
Ῥωμύλος καὶ Ῥῆμος διήγαγον τὴν παιδικὴν ἡλι-
κίαν. Διὰ τοῦτο αὕτη κατ' ἔτος ἐπεσκευάζετο. Ὁ
Κικέρων, ὁ Κατιλίνας, ὁ Κράσσος καὶ πολλοὶ
ἄλλοι ἐπ' αὐτοῦ κατόκουν.

Ὁ Αὐγουστος εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ δύο οἰκίας, ἐξ ὧν

(α) Ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ἔσχε τὸ ὄνομα Παλά-
τιον ἐκ τοῦ Πάλλαρτος πάππου τοῦ Εὐάνδρου,
ἡ τῆς Παλαρτίας μητρὸς αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ ὄρους
τούτου κατοικησάσης, ἡ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐνταφια-
σθεῖσης θυγατρὸς αὐτοῦ Παλλαρτίας ἡ τοῦ υἱοῦ
Πάλλαρτος φορευθέντος ὑπὸ τοῦ Τούρου, καὶ
ἐκεῖ ἐνταφιασθέντος ἡ τῆς Παλλαρτίας γυναικὸς
τοῦ Λατίνου, ἡ τέλος, ἀπὸ τῆς Πάλης Θεᾶς τῶν
ποιμένων. Πιθανώτερα ὅμως γνώμη ἐστὶν ἡ ἐν
τῷ κειμένῳ μνησθεῖσα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως κυ-
ρίου Μ. Οὐάση (vasi).

(β) Ὁ Εὐάνδρος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, πα-
ραιτήσας διὰ στάσιν τῶν λαῶν τὴν βασιλείαν,
ἀπῆλθε μετὰ τῆς μητρὸς εἰς Ἰταλίαν, εὐμενῶς
δὲ ὑποδεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Φαῦρου τοῦ Πίκου υἱοῦ τοῦ
Κρόνου βασιλεῶς τῶν Ἀβοριγένων, ἀρχιγενῶν
τῆς Ἰταλίας λαῶν, κατόκησεν ἐν τῷ Παλατίῳ
καὶ μετὰ θάνατον κατελογίσθη ἐν τοῖς Θεοῖς,